

ÁRPÁDSÁV

PÁRATLAN OLDAL - LI. évfolyam 14. szám, 2007. április 6.

Valami a szimbólumokról

Utcai tüntetéseket, felvonulásokat és egyéb demonstrációkat szervező honfitársaim szakadatlanul azon sopánkodnak, hogy - ok- és alaptalanul, hiszen csak a történelmi tradíciók ápolásán, a hagyományok őrzésén kívánnak munkálkodni - lefasisztázzák, -nácizzák és -nyilasozzák őket, ha ősi árpádsávós lobogóikat lengetik. Nekem ugyan nem hiányzott ez az újabb zászló, beélném a trikolorral, az is éppen eléggé gazdag jelentésekben - a vörös az erő, a fehér a hűség, a zöld a remény szimbóluma; miért akarnám kihagyni éppen a reményt, hogy a másik kettőt hétszer ismételhessem -, de ha vannak, akik ismét használatba óhajtnák venni ezt a jelképet, hát mit tegyünk. Más nemzeteknek általában egy zászló és egy himnusz is elég szokott lenni, de nekünk himnuszból is legalább kettő van, országból meg öt, ha a kisebbeket (Horvátország, Szlovénia stb.) és a távolabbiakat (USA, Ausztrália stb.) nem számoljuk; mi, magyarok, ilyen szerző-mozgó emberek vagyunk, úgy látszik.

A baj csak az, hogy az utóbbi háromnegyed évszázadban ez a szimbólum kizárólag negatív konnotációban fordult elő. A nyilasok meneteltek árpádsávós zászlók alatt, ilyen mintázatú karszalagot viselve szedtek össze más magyarokat, és kifosztották, megalázták, a Dunába lötték őket. Persze a gyalázatot nem lehet a piros-fehér mintára fogni, de akik a korszakot túléltek, azoknak erről a jelképről, ha akarják, ha nem, a nyilasok rémuralma fog az eszükbe jutni. Ezen nem könnyű változtatni, dumával pedig egyenesen lehetetlen. Olyan konkrét gesztusokra van szükség, amelyek nem árpádsávósok erőszakosságát, nácizmusát és destruktív természetét jelenítik meg (eddig többnyire ilyeneket láttunk, karlendítést, zsidózást, tüzet és romokat), hanem erejüket, hazaszeretetüket, egyenességüket, bátorságukat. Olyan megnyilatkozásokat, amelyek arról tanúskodnak, hogy (amint sűrűn hangoztatják) nem antiszemiták ők, hanem keresztények; nem rasszisták, hanem hazafiak.

Mondok egy kézenfekvő példát. Közeledik a II. világháború befejeződésének emléknapja. (Ne is beszéljünk győzelemről vagy békéről; a béke még odébb volt, győzni pedig nem győzött abban a háborúban senki, csak az Ember mindennapos veresége látszott valahára véget érni.) Készítsenek el a szóban forgó hagyományápolók egy koszorút "A világháború egymillió magyar halottjáért" felirattal, kössenek rá szalagot, melyen ez áll: "Magyarok Istene, vigasztald meg az áldozatokat, és irgalmazz a bűnösöknek!", május 9-én fogja meg ezt a koszorút két szépszál legény - lehet az egyik skinhead, a másik honvéd-hagyományőrző -, tartsanak a másik kezükben egy-egy zászlót, egy nemzetit és egy árpádsávost, masírozzanak el vele a Dohány utcába, akasszák a koszorút a zsinagóga kerítésére (kívülről, mert nem az a cél, hogy az emlékezők ne merjenek bemenni tőlük; csak szépen félrehúzódva, különösebb láрма nélkül), és álljanak ott egy napig díszőrségben. Abban a háborúban ugyanis nem olyan emberek százezreit gyilkolták le a magyar állam hathatós segítségével, akik azt állították volna magukról, hogy ők nem magyarok, hanem zsidók. Auschwitz halálra szántjai ugyanúgy magyarul álmodtak a szabadulásról, mint a Don-kanyarba terelt egyenruhások - fegyveresek és munkaszolgálatosok egyaránt -; azt megelőzően ugyanúgy magyar iskolába jártak (már akiknek megengedték, hogy tanuljanak), és ugyanannak a magyar államnak fizették az adójukat, amíg volt miből. Magyarok voltak és maradtak kitalálva és elárulva is. A vallásuk pedig senki másra nem tartozik, csak rájuk és Istenre. Akár hittek benne, akár nem.

Szeretnék az arcába nézni ennek a két bátor embernek, amikor kiállnak az igazukért. Nem ezren, nem is ötvenen. Ketten. Óránként lehet őket váltani. Majd ha ezt látom, akkor egy kissé másképp tekintek rájuk és a lobogókra. A tömeggyilkosságokhoz képest pici ellensúly lenne ez, de mégis valami. A rengeteg vér

után végre egy parányi becsület.

Bodor Béla